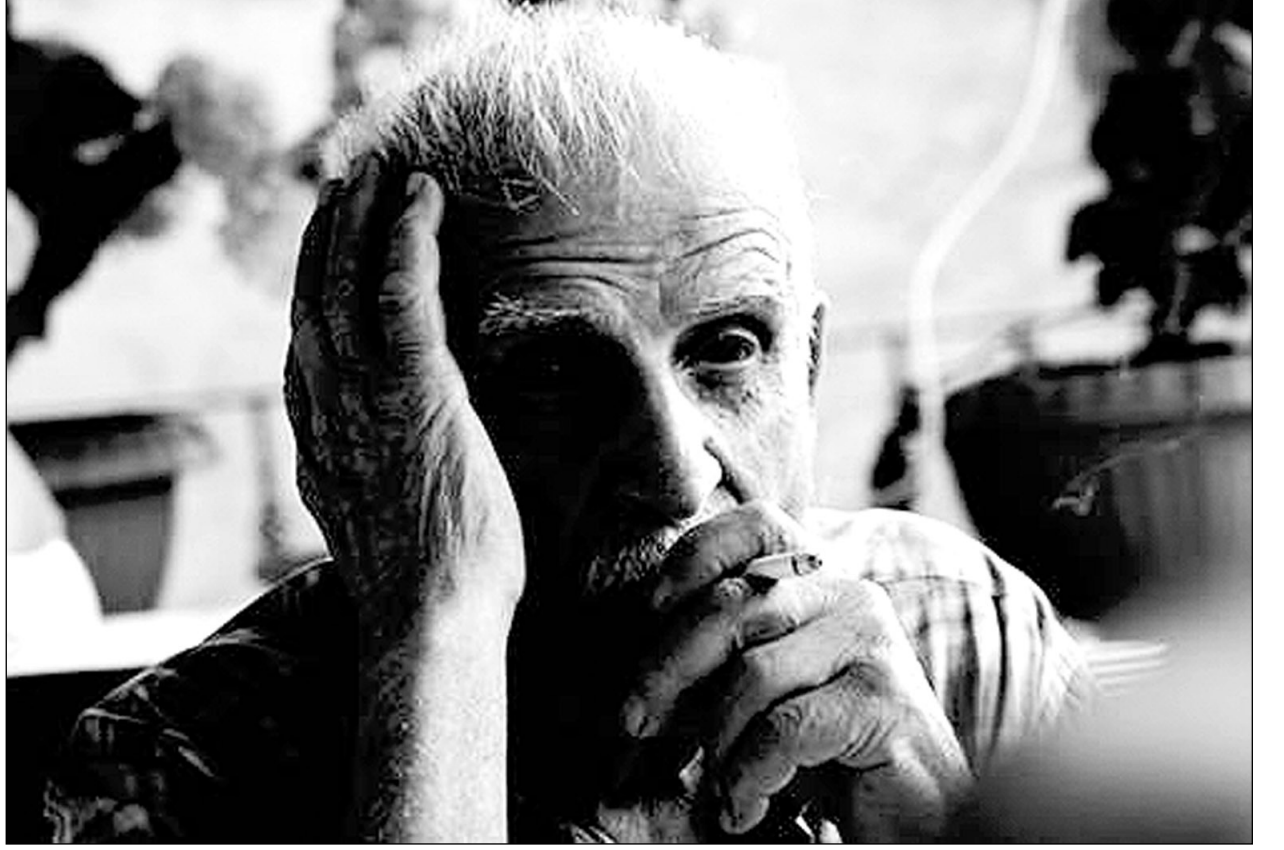

{ YAŞAM }

Dünya hepimize yeter aslında...

"İnsanlar arasındaki perdeler, din, dil, milliyet, tarikat vs. kaldır bunları ortadan, bak kalır mı, ne sen ne de ben, sadece insan kalır." diyen yoldaşımızı, Sarkis Amcamızı kaybettik. Acımız büyük...

DİLAY İNKAYA

Sarkis Çerkezyan'ı 3 ağustos günü kaybettik. Acımız büyük. Onu tanımak gerçekten bir ayrıcalık, bir onurdur hepimiz için. Onu tanıyan hele de onu evinde ziyaret eden herkes bilir kapısının önüne çektiği sandalyesi, elinde sigarası, yüzünde yılların izleri, sohbe ya da kısa bir selama yanına gelecek olanı bekleyen ifadesi... Kapının ağzında her an gelecek olan yeni bir dosta çekilmek üzere hazır bekleyen boş sandalye... İşte kimilerimiz o boş sandalyeye oturma ve Sarkis amcanın hoş sohbetine katılma şansı bulduk.

Komünizme inancı yirmisinde neyse doksanında da oydu. Dünya vatandaşı olduğunu söyler "ya milliyetçi olacaktım ya komünist ben komünist olmayı seçtim, dünya hepimize yeter aslında" derdi. Türk, Kürt, Ermeni, Çerkes bu topraklarda yaşamış tüm halkları ve dahası başka başka topraklarda yaşayan hiç tanımadığı halkları Müslüman, Hristiyan hiç ayırmadan kucaklayan geniş bir yüreği vardı. Bunu şöyle ifade ediyordu "insanlar arasındaki perdeler, din, dil, milliyet, tarikat vs. kaldır bunları ortadan, bak kalır mı, ne sen ne de ben, sadece insan kalır." Öyle ki kapısının önünde bir saat otursanız yoldan geçen hacıdan tutun Rumuna, Ermenisine, Kürdüne, Romanına... yaşlısına, gencine, çocuğuna, esnafına, seyyar satıcısına kadar, her kesimden insanın ona selam vermeden onunla hoşbeş etmeden geçmediğine tanık olurdu. Yüzünde o muzip gülüşü, yaptığı komünist örgütlenme çalışmalarını, gizli gizli Atılım'ı basıp dağıttığını, bizim çocuklar dediği gençlere sol klasikleri okutmak için nasıl da çaba sarf ettiğini anlatır dururdu, ki gözlerinin en parladığı anlarda devrimciliğe dair sohb-

betin koyulduğu o zamanlardı. O devrime yürekten inanıyordu ve yaşı ne olursa olsun bir devrimcinin militan ruhunu içinde barındırıyordu.

Ailesi 1915'te tehciye gönderilip sağ kalarak geri dönme şansını yakalayanlardan olmuştu. Tekrar dönüp Karamana yerleşmişlerdi. Ancak devletin, hükümetin tehdidinden kurtulamamışlardı. Bu ailelerin çoğunluğu korkudan göç etmeyi seçmişlerdi, ama o ve ailesi inatla direnerek bu topraklarda yaşama kararlılığını göstermişlerdi. İşte bu serüvenin sonunda Sarkis amca bu topraklara gömüldü, mezarlığa onu uğurlamaya gittiğimizde insan ister istemez sevgili Hrant Dink'in şu sözlerini hatırlıyordu " ben bu toprakları aynı zamanda onun ta dibine gömülmek için istiyorum".

Çok değil daha nerdeyse bir yıl önce 6-7 eylül olaylarına dair SDP olarak düzenlediğimiz panelde onun tanıklığını sürece dair anlamlı gözlem ve yargılarını hep beraber heyecanla dinlemiştik. Öyle kalabalık, mikrofonlu panellerden, hele de sigara içemediği ortamlardan pek te hoşlanmadığını söylese de, sanki iki üç kişiyle derinden sohbet eder gibi o dönemi anlatışı hepimizin hafızasına kazındı. 6- 7 Eylül olaylarını anlatırken bir yandan eve girerlerse çatışmayı göze aldığını, silahını hazırladığını, diğer yandan ise kapının önünde kahve içme soğukkanlılığını gösterişini anlatırken bir subayın kapısının önünden geçerken ona dönüp " Türk kahvesinin keyfini çıkarmak için çok iyi bir zaman seçmişsin delikanlı diye onu övdüğünü" anlatıyordu. O dönem kumkapı'da marangozluk yaptığını ve komşusu Laz marangozun da fırsat bu fırsat kendinde olmayan aletler için Sarkis amcanın atö-

lyesini yağmalayışını şöyle dile getiriyordu " Laz Mehmet'e haber yolladım gidin söyleyin o hergeleye, bir daha 6-7 eylül olmasın, aynısını ben kendisine yapacağım".

Onu çok sevdik, ona çok saygı duyduk. Onu unutmayacağız. Sarkis yoldaşımızı, Sarkis amcamızı son yoculuğuna uğurladık. Bu topraklarda daha çok Sarkis amcalar, daha çok Hrant Dink'ler yetişti sorun bu değerlere sahip çıkamamak... Soykırımlarla, tehcirlerle, varlık vergileriyle, 6-7 eylül olaylarıyla bizzat devlet eliyle örgütlenen insanlık suçlarıyla bu toprakların kültürel zenginliklerini yok ettik bugüne kadar. Oysaki bu halklar yüzyıllarca kardeşlik içinde yaşamayı sürdürebilmiştir. Bugün tabir yerindeyse "bir avuç" kalan bu zenginliğimize bu değerlerimize sahip çıkmalıyız. Düşmanlığı değil kardeşliği büyütmeliyiz. Sarkis amcalar, Hrant Dink'ler bize yol gösteriyor, yolumuzu aydınlatıyor, bugün geçmişle yüzleşmek ve onların izinden gitmek gerekli...

"Kimse burnundan kıl aldırıyor, bir araya gelmiyorlar, biraz sıra neferi olmaya tahammülümüz olsa...Anadolu'da bir laf var:it taşlamaktan et satmaya fırsat bulamıyoruz diye bizim Türkiye solcusunun haline çok uyuyor bu laf" sözlerine kulak verelim Sarkis amcanın son olarak ve bu sözlerden çıkardığımız dersle mücadelemize devam edelim. Sarkis Çerkezyan mücadelemizde yaşamaya devam etmeli...